

Elastisk og slasket

Forfatterportræt: Simone Lilmoes, Gyldendal presseservice.

ANMELDELSE / 24.07.22

I Lea Marie Løppenthins første roman-i-romanlængde kommer forfatterskabets tilbagevendende formbarheds- og forandringstematik til sin ret.

Hans Peter Madsen

Der findes en romantradition, der går tilbage til Cervantes, hvor romanen ikke bare opfattes som en lang, sammenhængende fiktionsfortælling, men hvor den snarere er en beholder, som kan indeholde et utal af forskellige fortælleformer. I *Don Quijote* stopper handlingen op hen mod slutningen af første bog, fordi hovedpersonerne læser en novelle – som læseren så også må læse, selvom den intet har med plottet at gøre. I James Joyces *Ulysses* – for nu at blive ved de tunge drenges hovedværker – har (næsten) hvert kapitel sin egen stilistik. Og i Lea Marie Løppenthins romaner dyrkes der en omskiftelighed i både form og indhold, som gør det umuligt at forudsige handlingen, umuligt én gang for alle at gennemskue formsproget og derfor ret umuligt at kede sig.

I *Panser* er første del et drama, anden del en ”kort dannelsesroman” og tredje del et brev. I *Sæson* drømmer jeg om at kunne skifte form og gør det da også, da hun viser sig at være en version af den græske gudinde Demeter. Men i den nye roman, *Livet går over sine bredder*, kommer forandringstrangen og formbarheden for alvor til sin ret, fordi Løppenthin for første gang lader fortællingen strække sig elastisk i 250-siders romanlængde.

FAKTA

Lea Marie Løppenthin, *Livet går over sine bredder*, Gyldendal.

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

Senere kommer der, som så ofte før i Løppenthins forfatterskab, et græsk-mytologisk element – og i en lang midtersekvens, hvor bogen måske bliver for løs i koderne, standser handlingen brat op for at give plads til en hændelsesløs hæng-ud-roman. Efterfølgende er der både melankolske breve og et poetisk videoopkaldsreferat.

Hvorfor er det nu, man gider læse en roman, som er limet bedre sammen i bogryggen end i handlingen? I *Livet går over sine bredder* skyldes det især, at romanen ikke kun er uhæmmet i sin genreleg, men også i sin fantasi. Den udforsker sit univers, men uden den store respekt for det, den allerede har udforsket – alt er modellerbart, og det fascinerende er netop at se leret tage form som golemagtigt liv mellem hænderne på forfatteren – og blive modelleret om og tage form og blive modelleret om og tage form igen.

Og så læser man, fordi intet hos Løppenthin er så besynderligt, at det ikke også er menneskeligt – eller rettere er det menneskelige en smule besynderligt, som om alt er optegnet med let bølgende konturer. Hun fremskriver karakterer, hvis personlighed ofte sammenfattes til et enkelt, originalt set karaktertræk, hvilket gør, at de bliver på samme tid genkendelige og uigenkendelige. Som når gartneren Thanh »er smuk, uden at folk lægger mærke til det, de tænker i stedet: Hvor er han rar.«

Samtidig bliver følelserne altid beskrevet afsøgende, prøvende, altid repræsenteret af parvise adjektiver – søvnmanglen gør Jill »let og fjollet«, senere bliver hun »frisk og udspilet af lykke«. I stedet for at bruge ét nøjagtigt adjektiv, bruger Løppenthin hver gang to, der til sammen åbner for et tredje, på samme tid mere flygtigt og mere præcist indtryk. Som om hun hele tiden nysgerrigt genopdager, hvad det vil sige at være menneske og derfor kan betragte menneskeheden med andre øjne. Hvilket virker meget passende i en roman, hvor flere af hovedpersonerne netop er nyskabte, ikke-helt-menneskelige livsformer.

Det plejer at være rosende ment, at man kalder en roman stram – at den er stramt fortalt, har stram prosa osv. Lea Marie Løppenthins nye bog er slasket. Det er mindst lige så rosende ment.